

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 49

гр. Пловдив, 09.02.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. П.а

Румяна Ив. Панайотова-Станчева

като разгледа докладваното от Мария П. П.а Въззивно частно гражданско дело № 20235000500043 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.274 и сл. от ГПК.

Постъпила е частна жалба вх.№30514/18.11.2022г. от „Х. Н.“ООД, чрез пълномощника адв.И. П., против Определение №2585 от 10.11.2022г., постановено по в.ч.гр.дело №2503/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, с което е оставена без разглеждане подадената от него частна жалба вх. №67985/25.08.2022г. против Определение №7870 от 19.07.2022г., постановено по гр.дело №2151/2022г. по описа на Районен съд-Пловдив, и производството по делото е прекратено, като „Х. Н.“ООД е осъдено да заплати на „Е. П. П.“АД сумата от 240лв. – сторени в производството разноси за заплатено адвокатско възнаграждение. Жалбоподателят счита обжалваното определение за неправилно, тъй като, съдът, констатирайки, че обжалваният акт не подлежи на обжалване, не е съобразил, че в този случай е налице процесуален пропуск на районния съд, който е указал, че определението за допълване на заповедта за изпълнение подлежи на обжалване, която неточност е могъл да поправи при администриране на жалбата като недопустима, а като е приета за такава от окръжния съд, той също е следвало да върне жалбата, а не да развива производство по връчването ѝ на другата страна. Счита, че в тази ситуация жалбата е следвало

да бъде приета като становище по поправката на ОФГ на заповедта по чл.247 и производството да продължи със следващите се процесуални действия. Поддържа, че във вече образуваното исково производство съдът следвало да даде указания на ищеца да изправи нередовността. Застъпва да е изправен пред абсолютна правна несигурност, тъй като съдът бил разпоредил издаване на изпълнителен лист, въпреки че срокът за възражение бил спазен, след което отменил разпореждането си, като не е ясно при влизане в сила на определението за поправката, при което е налице нова поправена заповед за изпълнение, която следва отново да се връчи от съда по реда на чл.414 от ГПК, дали ще се определи нов срок за възражение или директно ще бъдат дадени указания на заявителя да предяви иска по чл.422 или заповедта ще се приеме за влязла в сила. По отношение на разносните счита, че до заплащането на такива от насрещната страна не би се достигнало, ако окръжният съд още при постъпване на жалбата бе я оставил без разглеждане като недопустима, вместо да развива производство по връчването ѝ на другата страна, с което ѝ е дал възможност да претендира за такива. По изложените съображения жалбоподателят претендира за цялостна отмяна на определението, евентуално за отмяната му само в частта за разносните.

Ответникът по частната жалба „Е. П. П.“ АД е депозирал чрез пълномощника адв.Н. Б. писмен отговор със становище за нейната недопустимост, поради това, че не съдържа оплаквания срещу самото определение, за чиято отмяна се претендира, както и за неоснователност на същата, тъй като на основание чл.247,ал.4 във връзка с чл.413,ал.1 от ГПК съдебният акт за поправка на очевидна фактическа не подлежи на обжалване, а развитите в частната жалба доводи са неотносими към правилността на атакуваното определение. Претендира частната жалба да се остави без разглеждане като недопустима, евентуално да се отхвърли като неоснователна, както и да се присъдят разносните за настоящото производство.

Частната жалба е подадена в срока по чл.275,ал.1 от ГПК. Изхожда от легитимирано лице – жалбоподателя-длъжник. Касае обжалваемо, съгласно чл.274,ал.1,т.1 от ГПК, определение с преграждащ по-нататъшното развитие на делото характер. Обстоятелството, на което се акцентира в отговора по нея, че не съдържа оплаквания срещу обжалваното определение, а

неотносими към правилността му такива, не се отразяват на нейната допустимост. Липсата на реквизита на жалбата по чл.260,т.3 от ГПК – указание в какво се състои порочността на решението, не е основание сред предвидените от чл.262,ал.1 от ГПК за оставяне на жалбата без движение, съответно за нейното връщане, което, съгласно чл.275,ал.2 от ГПК, е релевантно и за частната жалба. Бланкетната жалба не е недопустима. В производството по частната жалба въззивната инстанция, според чл.278,ал.2 от ГПК, не е ограничена от оплакванията в нея при преценката относно правилността на обжалваното определение, а служебно проверява всички относими факти и доказателства и сам решава въпроса по жалбата, с което изпълнява задължението си да осигури правилното приложение на процесуалния закон. В такава насока са и задължителните указания по Тълкувателно решение №6 от 15.01.2019г. по тълк.дело №6/2017г. на ОСГТК на ВКС. В този смисъл дали частната жалба съдържа относими към правилността на обжалваното определение оплаквания или е бланкетна е без значение за нейната допустимост.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна по следните съображения:

По заявление на „Е. П. П.“АД е издадена срещу „Х. Н.“ООД Заповед №1315 от 25.02.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.дело №2151/2022г. по описа на Районен съд-Пловдив. Против същата длъжникът е подал възражение вх.№25288/30.03.2022г. С Разпореждане №7608 от 01.04.2022г., след като е отменил предходно свое разпореждане за издаване на изпълнителен лист, съдът е указал на заявителя възможността да предяви иск относно вземането си по заповедта. С молба вх. №38568/13.05.2022г. заявителят е представил искова молба вх. №38563/13.05.2022г. По образуваното въз основа на нея гр.дело №6960/2022г. по описа на Районен съд-Пловдив е постановено Разпореждане №12351/31.05.2022г., с което производството е прекратено и изисканото дело, по което е издадена заповедта, е върнато на заповедния съд за преценка по чл.247 от ГПК. С Разпореждане №15693/07.07.2022г. заповедният съд е дал указания на заявителя да уточни по период вземанията си за главница и по чл.86 от ЗЗД. Такова уточнение е направено с молба вх.№57889/15.07.2022г. С Определение №7870/19.07.2022г. е допусната поправка на очевидна

фактическа грешка в заповедта за изпълнение относно периодите на вземанията. Посочено е, че определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд-Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните. В указания срок от длъжника „Х. Н.“ООД е подадена частна жалба вх.№67985/25.08.2022г. против определението. Препис от същата, съгласно Разпореждане №20327/01.09.2022г. е връчен на заявителя „Е. П. П.“АД, от който е подаден отговор вх.№73880/20.09.2022г., с който е заявено и искане за присъждане на разноски, за каквито в размер на 240лв. с ДДС за адвокатско възнаграждение са представени договор за правна защита и съдействие №23253/13.09.2022г., фактура №24310/13.09.2022г. и платежно нареждане от 16.09.2022г. След администрирането ѝ частната жалба е изпратена за разглеждане на Окръжен съд-Пловдив, пред който е образувано в.ч.гр.дело №2503/2022г. С постановеното по него и обжалвано Определение №2585 от 10.11.2022г. окръжният съд е приел частната жалба за недопустима като насочена против неподлежащо на обжалване определение за поправка на очевидна фактическа грешка, тъй като, съгласно чл.247,ал.4 от ГПК, съдебният акт за поправката подлежи на обжалване по реда, по който подлежи на обжалване актът, за който поправката се отнася, а, според чл.413,ал.1 от ГПК, заповедта за изпълнение не подлежи на обжалване от страните, освен в частта за разноските.

При така установеното настоящата инстанция намира, че обжалваемостта на съдебния акт произтича от самия закон, а не от посоченото в акта, което е с информативен и указателен характер. Съществуването на правото на обжалване е релевантно към допустимостта на жалбата. Първоначално тя се проверява от администриращия съд, постановил обжалвания съдебен акт. Това изрично е предвидено в нормата на чл.286,ал.1,т.3 от ГПК, приложима и за касационните частни жалби, съгласно чл.278,ал.4 от ГПК. Няма основание за разграничение на режима при администриране на въззивната и касационната частни жалби. Във всички случаи първоначалната проверка на администриращия съд обхваща не само формалната редовност на жалбата относно нейното съдържание и необходими приложения, които са процесуални предпоставки за надлежното упражняване на правото на жалба, но и спазването на срока за обжалване и обжалваемостта на съдебния акт като процесуални предпоставки за самото съществуване на правото на жалба. Тази преценка на администриращия съд

подлежи институционален контрол за законосъобразност при обжалване на разпореждането за връщане на жалбата. Когато администрацията е приела жалбата за допустима и редовна, сезираният с нея съд е длъжен да провери тази преценка, доколкото за допустимостта на жалбата той следи служебно във всяко положение на делото. В конкретния случай районният съд е приел, че постановеното от него определение по чл.247 от ГПК подлежи на обжалване, поради което именно той, а не окръжният съд, както неправилно счита жалбоподателят, е извършил размяна на книгата. Тази негова преценка по същество е ревизирана от въззивният съд с постановяване на обжалваното понастоящем определение, с което частната жалба е оставена без разглеждане като недопустима, поради необжалваемост на обжалвания съдебен акт. Приетото относно обжалваемостта е правилно, с оглед разпоредбите на чл.247,ал.4 от ГПК и чл.413,ал.1 от ГПК, според които обжалваемостта на съдебния акт за поправка на очевидна фактическа грешка е подчинена на тази на поправения акт. Обстоятелството, че това не е съобразено от администрацията районен съд не рефлектира по отношение на правилността на обжалваното определение, с което допуснатите от него процесуални пропуски на практика са отстранени. Връщането на препис от жалбата се извършва от администрацията съд, а не от сезирания, каквото в случая е и осъществено от районния съд. С връщането възниква процесуалното правоотношение с ответника по жалбата по повод обжалването пред горната инстанция, както и правото му да претендира за разноси, направени вследствие неоснователно повдигнатия пред тази инстанция правен спор. В случая това право е и упражнено посредством заявената с отговора на частната жалба претенция за присъждане на разноските, с които са представени и надлежни доказателства за заплатени такива за адвокатско възнаграждение в размер на 240лв. с ДДС за оказаната правна защита по изготвяне и подаване на отговора, които, с оглед прекратяването на производството по жалбата и на основание чл.78,ал.4 от ГПК, му се дължат. Повдигнатите с частната жалба въпроси относно това как ще продължи заповедното производство подлежат на разглеждане в рамките на него и са неотнормими към предмета на настоящото.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на частната жалба и потвърждаване на атакуваното с нея определение.

С оглед на това и предвид изричното искане на ответника по частната жалба за присъждане на направените пред настоящата инстанция разноси, жалбоподателя, на основание чл.78,ал.3 от ГПК, следва да бъде осъден да му заплати сумата от 480лв. за адвокатско възнаграждение по представени договор за правна защита и съдействие №23458/13.12.2022г., фактура №24524/13.12.2022г. и платежно нареждане от 21.12.2022г.

Предвид изложените мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №2585 от 10.11.2022г., постановено по в.ч.гр.дело №2503/2022г. по описа на Окръжен съд-Пловдив.

ОСЪЖДА „Х. Н.“ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.П., ул. С. № *, ет. *, да заплати на „Е. П. П.“АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.В., В. Т. - Г., бул. В. В. № **, сумата от 480лв. /четиристотин и осемдесет лева/, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение за производството пред Апелативен съд-Пловдив.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____